

eller Bevilling har faaet Æresoprejsning. Jeg kan tænke mig, at man har indsat denne Bestemmelse, fordi man derigennem vilde gøre Gaven mere værdifuld for dem, der fik den, eftersom man udelukkede saadanne Personer, som ellers maatte sees under andre eller i alt Fald under almindelige Forhold ikke at have Krav paa nogen Paaskønnelse fra Statsmagtens Side. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at jeg ikke føler mig sikker paa, at de øvrige af den Grund ville tillægge Gaven nogen større Betydning, og at selve disse Personer, som Talen er om at udelukke, dog i hvert Fald have udstaaet deres Straf for de Forbrydelser, de have gjort sig skyldige i en Gang. Allerede af den Grund, at det kan bero paa en Tilfældighed, om de have faaet Æresoprejsning eller ikke, vilde der maaske ikke være nogen tvingende Nødvendighed for at straffe dem endnu en Gang ved denne Lejlighed, hvor man er inde paa en ganske særlig Kvalifikation, nemlig om den vedkommende i 1848—50 har kæmpet for sit Fædreland eller ikke. Hvad og hvorledes han ellers har været her i Verden, forekommer mig derfor at kunne betegnes som dette Spørgsmaal uvedkommende Omstændigheder. Imidlertid kan der jo, det indrømmer jeg, gøres forskellige Betragtninger og Opfattelser gældende i dette Forhold. Jeg har kun villet betone, at jeg for min Del ikke ser, at det er absolut nødvendigt at foretage denne Indskrænkning. Dernæst har man i § 2 stillet som ny Betingelse, at det skal være danske Undersaatter, saaledes som den ærede Ordfører ogsaa nylig betonedede, hvoraf Følgen bliver, at de frivillige fra Norge og Sverige, for saa vidt der endnu lever saadanne, ville blive udelukkede fra at komme i Betragtning, noget, som jeg ikke tillægger saa særdeles stor Betydning, da Hædersgaven for dem vil synes saaringe, men vi maa dog have vor Opmærksomhed henvendt paa, at altsaa Følgen bliver, at disse frivillige danske, om jeg saa maa sige, blive udelukkede. Men værre, betydeligt værre er det, at Forslaget vil udelukke danske Undersaatter, som ikke ere bosatte her i Landet, thi derved ville vi komme til at udelukke de danske Undersaatter i Slesvig, som have kæmpet for og bevaret deres eget Land. Naar man nu betænker de Forhold, under hvilke overhovedet Nordslesvigerne leve: de have mistet deres kommunale og politiske Rettigheder ved at have opereret for Danmark, de leve under stadig Forfølgelse og i det hele under Forhold, som vi knap nok kunne gøre os

noget Forestilling om, Forhold, under hvilke man f. Eks. har tvunget danske Undersaatter til at deltage i tyske Sejrsfester under Trusel af, at de ellers vilde blive udelukkede, saa forekommer det mig nok, at naar vi skulle være nødsagede til — hvad vi formodentlig maa være — at finde os i, at danske Statsborgere, som dog staa under den danske Kronens Beskyttelse, blive behandlet af de fremmede, som de blive behandlet, saa maa vi, naar vi skride til at foretage en Handling som denne, at vedtage en Lov til Fordel for Deltagerne i Kampen for Fædrelandet i 1848—50, ikke ligesom sige til dem, at vore Landsmænd ere I heller ikke, I have ganske vist opereret for Danmark, men vi erkende i denne Lov ikke, at I ere Danske, og de andre erkende ikke — hvad rigtigt er — at I ere Tyske. Jeg skal i den Anledning oplyse, at det er ikke mere end nogle Maanedes siden, at der her fra Danmark er ydet Hjælp til tvende Nordslesvigerere, der havde deltaget i Krigen, og som vare i yderst trængende Omstændigheder. Jeg ser ikke, af hvilken Grund man vil fastsætte, at de paagældende skulle være bosatte her i Landet. Hvis man indskrænker sig til at fastsætte, at de paagældende skulle være danske Undersaatter, ville vore Landsmænd paa den anden Side af Grænsen komme med, men hvis man lader Bestemmelsen om, at de skulle være bosatte her i Landet, blive staaende, ville de være udelukkede. Jeg vil derfor spørge den ærede Ordfører, om disse Ord virkelig ere satte ind i Lovforslaget for at udelukke de danske Undersaatter, som ere bosatte paa den anden Side af Grænsen, og som have deltaget i Krigen? Jeg kan ikke tænke mig Muligheden af, at det skulde være Meningen, og naar det ikke er Meningen, ville de ærede Forslagsstillere sikkert være vilige til at foretage Forandring i saa Henseende. Jeg for mit Vedkommende tror, at den Krænkelse og den bitre Følelse, det vil fremkalde paa den anden Side af Grænsen, at man udelukker de derboende, vil være langt stærkere end den Følelse af Glæde, de Herrer ville fremkalde ved den Gave af 100 Kr., som man altsaa foreslaar her til de Landsmænd, der bo paa den rigtige Side af Grænsen. Jeg vil anmode den ærede Ordfører for Forslagsstillerne om at udtale for mig, hvorvidt det virkelig med Hensigt er gjort, eller om vi tør haabe paa, at en Ændring bliver foretaget. (*J. Hage*: Ordføreren sagde, det var med Hensigt!) Nej, den ærede Ordfører sagde ikke andet, end at det kunde føre os noget